

In de zaak:

RENÉ BOURGAUX

te dezer zake domicilie gekozen hebbende ten huize van
Mr. G. Margue, Rue Alphonse München 6, Luxemburg,

Eiser

bijgestaan door Mr. P. Chareyre,
Advocaat bij de Raad van State en het Hof van Cassatie van
Frankrijk,
en Mr. H. Rolin,
Advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel

tegen

GEMEENSCHAPPELIJKE VERGADERING VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP
VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Rue Beaumont 19a,
Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door haar Secretaris-Generaal,
Mr. M. F. F. A. de Nerée tot Babberich,
als Gemachtigde,
bijgestaan door Mr. P. Ansiaux,
Advocaat bij het Hof van Verbreking van België,
en Mr. J. Coutard,
Advocaat bij de Raad van State en het Hof van Cassatie van
Frankrijk,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van een Beschikking
van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering, alsmede
van een Besluit van haar Voorzitter,

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

J. Rueff en O. Riese, *Voorzitters van respectievelijk
de Eerste en de Tweede Kamer*

P. J. S. Serrarens, L. Delvaux, Ch. L. Hammes en
A. van Kleffens, *Rechters*

Advocaat-Generaal: K. Roemer

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

Het procesverloop

Bij verzoekschrift, op 12 januari 1956 ter Griffie van het Hof van Justitie ingediend, bestrijdt de heer Bourgaux de Beschikking op 25 november 1955 door het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering genomen bij gelegenheid van de behandeling van het Intern Administratief Reglement dezer Instelling, welke Beschikking onder meer inhield de opheffing van de door eiser beklede functie en de niet-verlenging van zijn op 31 december 1955 aflopend contract, en hij richt zich voorts tegen het met betrekking tot bedoelde Beschikking door de Voorzitter der Gemeenschappelijke Vergadering de dato 13 december 1955 gegeven uitvoeringsbesluit.

De aanwijzing van de Gemachtigde van de verwerende partij en de Advocaten die partijen terzijde staan, heeft overeenkomstig het Statuut en het Reglement van het Hof plaatsgehad.

Partijen hebben conclusies gewisseld, zoals bepaald in het Reglement van het Hof; het gehele procesverloop is regelmatig naar de vorm; op dit punt vond overigens geen betwisting plaats.

De Voorzitter van het Hof plaatste de zaak op de rol van de Eerste Kamer en wees de Rechter Ch. L. Hammes als Rechter-Rapporteur aan.

Bij Beschikking van 12 juni 1956 beval de Eerste Kamer een nader onderzoek, met last aan de partijen inlichtingen te verstrekken aangaande drie punten in die Beschikking omschreven, zulks onder overlegging van de daarin aangeduide stukken.

Aan deze Beschikking werd door partijen binnen de vastgestelde termijn voldaan.

Eiser verklaarde daarbij af te zien van zijn vordering tot toekenning van één frank wegens geleden onstoffelijke schade.

Bij Beschikking van 29 juni 1956 verklaarde de Kamer de instructie voor gesloten. Partijen hebben geen schriftelijke eindconclusies ingediend.

De mondelinge behandeling vond plaats tijdens de openbare zittingen van het Hof op 26 en 29 september, 15 oktober en 23 november 1956.

Ingevolge een Beschikking van het Hof van 29 september 1956 brachten partijen aanvullende stukken in het geding.

Tijdens de debatten werden partijen in haar pleidooien gehoord.

Bij conclusie verzocht de verwerende partij andere documenten te mogen overleggen en de deskundigen, die een rapport over de reorganisatie van het Secretariaat-Generaal hebben uitgebracht, op te roepen en te horen.

Op een vraag van de Rechter-Rapporteur verklaarde eiser, dat zijn eis slechts betrekking had op de Beschikking van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering van 25 november 1955 voor zover deze de niet-verlenging van zijn contract inhield; meer in het bijzonder, dat hij zich niet keerde tegen de Beschikkingen Nos. 6 en 7, houdende het opheffen en het creëren van enige functies.

Ter zitting van 23 november 1956 concludeerde de Advocaat-Generaal tot verwerping van het beroep, doch met compensatie der kosten.

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1° Eiser, de heer Bourgaux, werd aangesteld op contract, gedateerd 10 januari 1953, aangegaan met de Gemeenschappelijke Vergadering der Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, ten deze handelende krachtens artikel 6, laatste alinea, van het Verdrag, paragraaf 7, 3e lid, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen en de artikelen 45 en 49 van het Reglement der Gemeenschappelijke Vergadering.

Het contract bevat, behalve de wederzijdse bedingen, de bepaling, dat op de rechtsbetrekking tussen partijen van toepassing zullen zijn „de bepalingen van het vigerend Intern Reglement”, voor zover deze niet met de contractuele bepalingen in strijd zijn.

Ten aanzien van laatstgenoemde bepalingen dienen met het oog op het aan het Hof voorgelegde geschil de volgende punten in het bijzonder te worden vermeld:

- a) artikel 2 voorziet, dat „het contract in werking treedt op 1 januari 1953 en is aangegaan voor de duur van twee jaren”;
- b) in artikel 15 luidt het: „aan het einde van dit contract zullen de ambtenaren, voor zover het definitieve Statuut voor de ambtenaren der Gemeenschappelijke Vergadering op hen niet toepasselijk zal worden verklaard, een schadeloosstelling ontvangen, welke niet lager mag zijn dan een twaalfde hunner jaarwedden per dienstjaar bij de Gemeenschappelijke Vergadering volbracht”;
- c) artikel 16 bepaalt, dat „het contract door de ambtenaar te allen tijde schriftelijk kan worden beëindigd met inachtneming van een termijn van drie maanden”.

Op grond van dit contract, hetwelk te dezen aanzien overigens geen uitdrukkelijke vermelding bevat, zag eiser zich belast met de functie van Hoofd van de Zittingsafdeling en tevens van de Afdeling Stenografisch Verslag.

2° Nadat het contract van de heer Bourgaux op 31 december 1954 was afgelopen, werd het met onderling goedvinden van partijen verlengd tot 31 december 1955 met stilzwijgende bevestiging van de contractsbedingen en met verwijzing naar de bepalingen van het Voorlopig Personeelsreglement, „waarvan U een exemplaar ter hand werd gesteld tegelijk met het contract”, gelijk wordt gezegd in de brief van 2 februari 1955, waarin de verlenging werd neergelegd.

3° Bij schrijven van 13 december 1955 van de Secretaris-Generaal van de Gemeenschappelijke Vergadering werd aan eiser mededeling gedaan van het Besluit No. 1087 van gelijke datum,

waarbij de Voorzitter van de Gemeenschappelijke Vergadering eiser deed weten, dat zijn contract, hetwelk op 31 december 1955 afliep, niet zou worden verlengd.

Deze kennisgeving geschiedde ingevolge de Beschikkingen de dato 25 november 1955 van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering, genomen bij gelegenheid van zijn beraadslagingen over het Intern Administratief Reglement, welke Beschikkingen onder andere een reorganisatie der verschillende diensten inhielden, de opheffing van de door eiser beklede functie, alsmede de niet-verlenging van zijn contract.

Bij het vaststellen van deze maatregelen heeft het Bureau zich laten leiden door de aanbevelingen van een Comité van Deskundigen, strekkende tot opheffing van twee diensten; één daarvan was die, welke door de heer Bourgaux werd geleid.

Het Besluit van de Voorzitter werd genomen krachtens artikel 43 van het Reglement van de Gemeenschappelijke Vergadering van 10 januari 1953, gewijzigd respectievelijk op 16 januari 1953 en 12 mei 1954, en krachtens het bovenbedoeld Intern Administratief Reglement van 25 november 1955, alsmede krachtens de Beschikkingen Nos. 6 en 7 van gelijke datum, houdende „de opheffing en de instelling van posten”.

Het Besluit verwijst naar het contract van 10 januari 1953, maar spreekt zich er niet over uit in hoeverre de berekening van de daarin voorziene, aan het einde der dienstbetrekking te ontvangen schadeloosstelling, op dit contract steunt.

De uit dezen hoofde aan eiser toegekende som bevat — behoudens mogelijke hernieuwde aanstelling binnen de Gemeenschap — behalve de contractuele en reglementaire schadeloosstellingen, een schadeloosstelling gelijk aan 24 maanden basiswedde, berekend naar de door eiser in december 1955 genoten wedde, een en ander vermeerderd met de gezinstoelagen; de aldus toegekende som overschrijdt aanzienlijk de bij artikel 15 van het contract voorziene schadeloosstelling.

4° Een nota van 15 december 1955, ondertekend door het Hoofd van de Algemene Administratie van de Gemeenschappelijke

Vergadering en gericht tot de Financiële Administratie, bevat de volgende opstelling van de aan eiser toegekende schadeloosstellingen:

- a) *vergoeding bij beëindiging van het dienstverband* . Bfrs. 125.399,—
(krachtens artikel 15 van zijn contract)
- b) *vergoeding bij verandering van woonplaats* Bfrs. 124.000,—
(krachtens artikel 31 a van het Voorlopig
Reglement)
- c) *bijzondere schadeloosstelling, bedoeld in het
Besluit No. 1087* Bfrs. 801.192,—

5° Op 22 december 1955 ontving de „Caisse d'Epargne de l'Etat” te Luxemburg van het Secretariaat-Generaal van de Gemeenschappelijke Vergadering de opdracht tot betaling aan eiser van het totaalbedrag van Bfrs. 1.048.591,—.

6° Op laatstgenoemde datum maakte de „Caisse d'Epargne de l'Etat” te Luxemburg het bedrag van Bfrs. 1.048.591,— door middel van compensatie over aan de „Banque Générale du Luxembourg” met verzoek eiser voor dit bedrag te crediteren.

7° Op 12 januari 1956 werd het verzoekschrift ter Griffie neergelegd en geregistreerd.

1. De conclusies en middelen van partijen

1° Het verzoekschrift van de heer Bourgaux strekt:

- a) tot nietigverklaring van „de” Beschikking van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering de dato 25 november 1955, daar deze „op onregelmatige wijze” tot stand is gekomen;
- b) mitsdien tot nietigverklaring van het Besluit van de Voorzitter van de Gemeenschappelijke Vergadering de dato 15 december 1955, welk Besluit werd genomen ter uitvoering van bedoelde Beschikking van het Bureau;
- c) tot toekenning van een schadevergoeding ten bedrage van één frank.

Nu in de loop van het geding afstand werd gedaan van laatstgenoemd onderwerp van eis, behoort dit buiten beslissing te blijven.

2° De verwerende partij verzoekt verwerping van het beroep.

3° Iedere partij concludeert, dat haar wederpartij in de kosten zal worden veroordeeld.

4° In de loop der schriftelijke behandeling heeft de verwerende partij noch de bevoegdheid van het Hof ex artikel 42 van het Verdrag, noch de ontvankelijkheid van het verzoek uitdrukkelijk betwist.

Slechts werpt zij in haar dupliek, niet zonder enige aarzeling, de vraag op of een beroep tegen Beschikkingen van het Bureau der Vergadering ontvankelijk is, doch zonder zich daarbij uitdrukkelijk op artikel 38 van het Verdrag te beroepen.

In zijn pleidooi ter zitting van 26 september 1956 wordt dit middel door de advocaat van de verwerende partij nader ontwikkeld.

5° Bij analyse van de verschillende middelen, welke eiser tegen de Beschikkingen aanvoert, welke hij voor vernietigbaar houdt, vinden wij allereerst een grief van algemene strekking (A) in het middel, gericht tegen de Beschikking van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering, waarbij de personeelssterkte met twee met name genoemde eenheden wordt verminderd en iedere nieuwe tewerkstelling van de twee functionarissen onmogelijk wordt geacht.

De grieven met individuele strekking (B) vertonen twee aspecten, in zoverre zij enerzijds de niet-verlenging van het contract van de heer Bourgaux wraken (a) en anderzijds, subsidiair, het hem onvoorwaardelijk gegeven ontslag, dat wil zeggen zonder hem op wachtgeld te stellen (b).

ad A. — Het middel betrekking hebbende op de vermindering van de personeelssterkte en de niet-wederaanstelling der beide functionarissen in een andere functie was gericht tegen de Beschik-

kingen, houdende reorganisatie van de administratieve diensten van de Gemeenschappelijke Vergadering (Beschikkingen Nos. 6 en 7 van het Bureau).

Op dit punt bood eiser bewijs aan door het horen van een der deskundigen of door een nieuw deskundigenonderzoek; hetzelfde deed de verwerende partij in haar conclusies van 20 november 1956.

Bij pleidooi deed eiser afstand van dit middel tot nietigverklaring en voegde daaraan toe, dat de eis niet gericht was tegen de Beschikkingen „voor zover deze het opheffen of creëren van bepaalde functies inhielden”.

ad B. — (a) De middelen betrekking hebbende op de nietverlenging van het contract van eiser richten zich tegen de Beschikking met onmiskenbaar individuele strekking van het Bureau en het Besluit van de Voorzitter van de Gemeenschappelijke Vergadering.

Op dit punt beweert de heer Bourgaux te zijn „rechthebbende krachtens een publiekrechtelijk pre-statutair contract, hetgeen de mogelijkheid uitsluit van een ontslag, hetwelk niet op bepaalde en bovendien gewichtige motieven zou zijn gegrond”.

Ter ondersteuning van deze stelling betoogt hij, „dat partijen door de duur van het contract te beperken . . . niet noodzakelijkerwijs de bedoeling hebben gehad een contract voor bepaalde tijd aan te gaan . . .”.

Anderzijds, aldus eiser, vormt het opheffen van de functie geen voldoende motief om contractuele betrekkingen te beëindigen, welke mede omvatten „een presumptief recht” om aangesteld te zijn en te blijven, zij het ook in een andere functie; in ieder geval zou het bewijs van de onmogelijkheid van een tewerkstelling in een andere functie door de Instelling moeten worden geleverd.

In ieder geval zou de Gemeenschappelijke Vergadering een onrechtmatig gebruik hebben gemaakt van de bevoegdheid tot het beëindigen van de tussen partijen bestaande betrekkingen, door zich

te beroepen op een dienstbelang van absolute aard, terwijl het hier in werkelijkheid een verkapte disciplinaire maatregel betrof. Ten bewijze van deze stelling legt eiser stukken voor, afkomstig van de Secretaris-Generaal der Gemeenschappelijke Vergadering en gericht aan de Voorzitter, de heer Pella, welke stukken een weinig vleierende beoordeling van eiser behelzen.

Hiertegen merkt de verwerende partij op, dat zij gerechtigd was het contract niet te verlengen, mits zodanige maatregel niet het „automatisch” gevolg zou zijn van het opheffen van een functie en voorts, dat het bewijs van de onmogelijkheid ener wederaanstelling zou volgen uit de door haar gevoerde beraadslagingen en de door haar ingewonnen adviezen.

Immers, nu het totale aantal van de ambtenaren van het Secretariaat en het aantal Hoofden van Dienst met twee werd verminderd, had eiser niet in zijn rang gehandhaafd kunnen blijven zonder ontslag van een andere ambtenaar, wiens post niet onder de reorganisatie viel.

De verwerende partij wijst er nog op, dat het feit, dat de heer Bourgaux zijn nationale functies niet definitief heeft opgegeven, de erkenning inhoudt van de tijdelijke aard zijner positie bij de Gemeenschappelijke Vergadering.

In haar pleidooi ontkent de verwerende partij ten stelligste iedere kwade bedoeling harerzijds jegens de heer Bourgaux. Toen het Bureau de bestreden Beschikking nam, droeg het geen kennis van de door eiser overgelegde stukken, welke van de Secretaris-Generaal persoonlijk zijn uitgegaan.

(b) Het middel betrekking hebbende op het ontslag van eiser keert zich tegen de Beschikking van het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering en het Besluit van de Voorzitter, voor zover hierin aan de niet-verlenging van het contract een grond wordt ontleend de betrekkingen tussen partijen geheel te beëindigen in plaats van eiser op wachtgeld te stellen.

Ter ondersteuning van deze bewering beroept de heer Bourgaux zich op „artikel 42 van het op 12 december 1955 voorlopig aan-

genomen Statuut"; bovendien zou het vooruitzicht op een statutaire positie hem een verkregen (pre-statutair) recht hebben gegeven om gedurende een bepaalde periode op wachtgeld te worden gesteld in dier voege, dat hij bij voorrang zou worden geplaatst op een post, welke gedurende die periode vacant zou worden, ofwel een recht op pensioen aan het einde van genoemde periode.

De verwerende partij ontkent, dat op de door eiser aangegeven datum een Personeelsstatuut in werking zou zijn getreden; zij betoogt, dat de door de heer Bourgaux bedoelde tekst een ontwerpstatuut is, opgesteld na de Beschikking van 25 november 1955, welk ontwerp in ieder geval door de daartoe alleen bevoegde Commissie van Voorzitters (artikel 78 van het Verdrag en paragraaf 7, lid 3, van de Overeenkomst) eerst op 28 januari 1956 werd aangenomen en niet uit hoofde van enige openbaarmaking in werking is getreden; alleen het Reglement van 1 juli 1953 zou ten deze van toepassing kunnen zijn.

De Gemeenschappelijke Vergadering geeft echter toe, dat zij de aanspraken van eiser heeft afgedaan door betaling van een bedrag overeenkomende met de wachtgeldperiode, voorzien in een ontwerp-Personeelsstatuut, hetwelk op 24 maart 1955 door de Commissie van Voorzitters werd voorbereid, doch zulks uitsluitend ten einde eiser schadeloos te stellen; immers, het contract schrijft ten deze slechts een minimum voor.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT: .

A — BEVOEGDHEID VAN HET HOF EN ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

De bevoegdheid van het Hof berust in casu op artikel 42 van het Verdrag juncto artikel 17 van het contract van eiser waarin wordt verwezen naar „de bepalingen van het vigerend Intern Reglement"; alle interne reglementen, welke achtereenvolgens bij de Gemeenschappelijke Vergadering van kracht waren, bevatten intussen een bepaling waarin het Hof bevoegd wordt verklaard.

De verwerende partij betoogt, dat, nu in de conclusies van eiser vernietiging wordt verzocht van een te zijnen aanzien genomen Beschikking, de bevoegdheid van het Hof wordt beheerst — en

beperkt — door artikel 38 van het Verdrag, hetgeen tot niet-ontvankelijkheid der ingestelde actie zou leiden.

Uit het in algemene bewoordingen geredigeerde artikel 42 volgt echter geenszins, dat een arbitrage-clausule is onderworpen aan zekere van rechtswege en dwingend geldende beperkingen, waardoor in casu het rechtsmiddel van vernietiging niet zou zijn toegelaten. Het administratiefrechtelijk beroep in ambtenarenzaken, dat voor het personeel der vier Instellingen op gelijke wijze is geregeld, moet als zodanig worden onderscheiden van de beperkte rechterlijke controle, waaraan de handelingen der Gemeenschappelijke Vergadering — als Instelling — krachtens artikel 38 van het Verdrag zijn onderworpen. Het doel van zulk een beroep is het herstel van geschonden contractuele of statutaire rechten, hetgeen geenszins de vernietiging uitsluit van een maatregel indien deze een zodanige schending inhoudt.

Het Hof is mitsdien bevoegd van het geschil kennis te nemen en het beroep is ontvankelijk.

B — HET ONDERWERP VAN DE EIS

In zijn verzoekschrift bestrijd eiser in het algemeen „de” Beschikking van het Bureau der Gemeenschappelijke Vergadering de dato 25 november 1955 (tezamen met het Besluit No. 1087 van de Voorzitter dier Instelling de dato 13 december 1955). Blijkens het proces-verbaal der zitting bestaan de op die dag door het Bureau genomen beschikkingen uit verschillende onderdelen waarvan verschillende onderling samenhangen. In de loop der mondelinge behandeling heeft eiser haar aanvankelijk tegen die verschillende beschikkingen gezamenlijk gericht vordering beperkt tot de Beschikking (No. 15 van het proces-verbaal) waarbij wordt bepaald dat het contract van de heer Bourgaux niet zal worden verlengd, aldus het recht der Instelling om haar eigen secretariaat overeenkomstig het dienstbelang te organiseren buiten het geding latende. Onder deze omstandigheden moet het bewijsaanbod dat eiser in zijn repliek heeft gedaan om door middel van een nieuw deskundigenonderzoek de ondoeltreffendheid der reorganisatie aan te tonen, alsmede het verzoek van de verwerende partij de door haar geraadpleegde deskundigen te horen, als niet ter zake dienend worden afgewezen.

C — TEN PRINCIPALE

Uit de algemene strekking van zijn contract — dat ingevolge de derde alinea van paragraaf 7 der Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen als een voorloper van het Personeelsstatuut kan worden gezien — leidt eiser een „pre-statutair” recht af, op grond waarvan de verwerende partij de rechtsverhouding tussen partijen niet zou mogen beëindigen — zelfs al waren die aan een tijdsbepaling onderworpen — tenzij om redenen van dwingende aard.

Partijen sloten het contract voor een bepaalde tijd ten einde de voorlopige toestand te regelen, welke het onvermijdelijk gevolg was van de omstandigheid, dat de voorbereiding van het Statuut de nodige tijd vergde.

De verwerende partij betwist dit niet, doch beroept zich ter rechtvaardiging van de niet-verlenging van het contract op de onmogelijkheid de heer Bourgaux in haar administratie te handhaven, daar de door hem eertijds beklede functies werden opgeheven. De verwerende partij heeft inderdaad ingevolge een reorganisatie van haar secretariaat, welke door overwegingen van bezuiniging was ingegeven, haar personeelssterkte verminderd, zulks na vooraf ter zake kundige deskundigen te hebben geraadpleegd. Met name werd het getal der Hoofden van Dienst en Chefs van Afdelingen met twee verminderd, waardoor de heer Bourgaux niet in zijn rang gehandhaafd kon worden tenzij een andere ambtenaar zou worden ontslagen wiens post door de reorganisatie niet werd getroffen.

In dit verband dient te worden vastgesteld, dat het in casu betrof een volledig nieuwe groepering der diensten van de Gemeenschappelijke Vergadering die gepaard ging met een nieuwe verdeling der functies. De functies van vijf Hoofden van Dienst en Chefs van Afdelingen werden opgeheven en drie nieuwe posten werden gecreëerd. Hierbij diende het vraagstuk te worden opgelost aan wie der bovenbedoelde vijf functionarissen die drie nieuwe functies moesten worden toevertrouwd.

Hoewel het Bureau van de Gemeenschappelijke Vergadering in beginsel vrij was deze keuze te doen, dient niettemin te worden

onderzocht of van deze bevoegdheid op billijke wijze gebruik is gemaakt, dan wel of de in dat opzicht getroffen Beschikking, gelijk eiser beweert, een „détournement de porvoir” opleverde, hetzij door een uit onwelwillendheid begane schending van een aan de heer Bourgaux — uit hoofde van rang en ancienniteit — toekomend recht, hetzij omdat de Beschikking diende om een disciplinaire maatregel te maskeren.

De onderhavige keuze diende te worden gedaan op grond van de persoonlijke kwalificaties van elk der betrokkenen in verband met de voor de nieuwe functies vereiste bekwaamheden en de daartoe reeds verworven ervaring. In casu werden de voorheen door eiser ugeoefende functies over verschillende afdelingen verdeeld: het ware niet te rechtvaardigen geweest, indien andere ambtenaren, welke met de leiding dier afdelingen reeds waren belast, zouden zijn ontslagen, aangezien alle betrokkenen evenveel aanspraak hadden op een zo goed mogelijke behartiging hunner belangen. Overigens bestond er voor de verwerende partij geen enkele reden om aan eiser voorkeur bij de benoeming te geven boven de andere drie opnieuw ingedeelde ambtenaren, wier bekwaamheid niet werd betwist. Niets bevestigt derhalve, dat eiser het slachtoffer zou zijn geworden van een Beschikking welke door andere beweegredenen dan die van dienstbelang zou zijn ingegeven.

Het Hof kan zich evenmin verenigen met de stelling, dat de voor eiser nadelige keuze een verkapte strafmaatregel zou zijn. Weliswaar blijkt uit het persoonsdossier en de daarin opgenomen correspondentie van zekere moeilijkheden tussen de heer Bourgaux en zijn chefs, doch uit die stukken — welke mede van een grote waardering voor eisers bekwaamheden gewagen — alsmede uit de door de verwerende partij bij pleidooi afgelegde verklaringen, volgt evenzeer dat laatstgenoemde eiser niets te verwijten had. Met betrekking tot de minder waarderende uitlatingen van de Secretaris-Generaal in zijn nota's aan de Voorzitter van de Gemeenschappelijke Vergadering, welke op merkwaardige wijze in tegenspraak zijn met zijn lofbetuigingen in de hierboven genoemde stukken, dient echter te worden opgemerkt — en daargelaten de vraag in hoeverre die nota's van vertrouwelijke aard waren — dat geenszins gebleken is, dat deze meningen van de Secretaris-Generaal ter kennis van het Bureau zijn gebracht of deszelfs beslissing hebben

beïnvloed, en dit te minder nu de enige belangrijke uitlating — die van 27 januari 1955 — bijna een jaar aan de bestreden maatregel voorafging. Het ingeroepen middel is derhalve niet gegrond.

De stelling van eiser, dat de verwerende partij hem in haar administratie een andere, gelijkwaardige post had moeten aanbieden, kan niet worden aanvaard, daar zulks juist ten gevolge van de reorganisatie der diensten was uitgesloten. Bovendien bestond er geen verplichting aan hem wiens post werd opgeheven een lagere functie aan te bieden; zelfs het ontwerp-Statuut voorzag in dit geval slechts een aanspraak op een functie van gelijke rang of op een schadeloosstelling ingeval zodanige wederaanstelling niet mogelijk ware. Ook het rapport der deskundigen spreekt niet van enige mogelijkheid tot een dergelijke oplossing en er is geen enkele grond aan te nemen, dat een zodanige functie beschikbaar was.

Subsidiair betoogt eiser, dat de weigering hem in de nieuwe organisatie van de diensten der Gemeenschappelijke Vergadering op te nemen, niet de definitieve verbreking van de rechtsverhouding tussen partijen ten gevolge had mogen hebben, doch ertoe had moeten leiden, dat eiser op wachtgeld werd gesteld met alle gevolgen van dien, zoals bv. mogelijkheid van een wederaanstelling bij voorrang en, bij gebreke daarvan, recht op pensioen. Eiser doet dit middel steunen op de bepalingen van het volgens hem de dato 12 december 1955 door de Commissie van de Vier Voorzitters aangenomen Personeelsstatuut der Gemeenschap, hetwelk in de plaats getreden zou zijn van het Voorlopig Personeelsreglement van 1 juli 1953.

De interpretatie, welke eiser aan de beslissing der Commissie van de Vier Voorzitters geeft, kan niet worden aanvaard. Deze beslissing had slechts betrekking op de tekst van het ontwerp-Statuut, hetgeen overigens niet heeft belet, dat ter zitting van de Commissie de dato 28 januari 1956 nog wijzigings-voorstellen werden besproken. De uitdrukking „definitieve aanvaarding” moet echter uiteraard worden verstaan in die zin, dat de aanvaarding uitsluitend beperkt bleef tot de Commissie der Voorzitters zelve, en dat hiermede niets beslist werd ten opzichte van de datum waarop het Statuut voor de verschillende Instellingen van kracht zou worden, welke datum trouwens afhing van het opstellen der voor elk der Instellingen geldende Bijlagen die bij het Statuut be-

hoorden, alsmede van de vaststelling door een paritaire commissie van het Algemeen Reglement zonder welke regelingen het Statuut niet kon worden toegepast. Zelfs indien het Statuut, voordat het van kracht was geworden en was afgekondigd, van het ogenblik der „aanvaarding” af toepasselijk zou zijn geworden en het Voorlopig Personeelsreglement zou hebben vervangen, zou niettemin de in dit Statuut voorziene wachtgeldregeling niet op eiser van toepassing zijn geworden, zolang niet eerst tot zijn definitieve aanstelling was besloten. Dit middel moet dus als ongegrond worden verworpen.

Hetzelfde geldt voor het argument, dat de inwerkingtreding van het Statuut volgt uit het feit, dat de Voorzitter van de Gemeenschappelijke Vergadering op een hem daartoe door de ambtenaren gedaan verzoek een aantal besluiten had genomen, waarbij hij te hunnen behoeve een bijzondere vorm van verlenging hunner contracten toepaste, daarbij in beginsel de afschaffing op 31 december 1955 van het Voorlopig Reglement de dato 1 juli 1953 bekrachtigende, evenwel met handhaving van de in een bijlage opgesomde bepalingen totdat het Statuut in werking zou zijn getreden. Een dergelijke verlenging kon echter ten behoeve van eiser niet plaatsvinden, daar in de nieuwe organisatie van het secretariaat, welke op 1 januari 1956 in werking trad, voor hem geen functie was voorzien.

Tenslotte stelt eiser, dat hij aan het pre-statutaire karakter van zijn contract het recht ontleent op een vervroegde toepassing van de bepalingen van het Personeelsstatuut nopens de opheffing ener functie, waarbij met name een wachtgeldregeling werd voorzien. In casu wettigt echter niets de directe en integrale toepassing der wachtgeldregeling, hetgeen immers een vervroegde inwerkingtreding zou inhouden van een ontwerp, hetwelk zich nog in het stadium van voorbereiding bevond. Bovendien, nu de voor toepassing dier wachtgeldregeling noodzakelijke aanstelling niet voorafgaand had plaatsgehad en de desbetreffende begrotingsposten ontbraken, kon eiser op zodanige toepassing geen enkele aanspraak maken.

Het Bureau der Gemeenschappelijke Vergadering moest zich intussen bij zijn beschikking in het algemeen laten leiden door de bepalingen van het Statuut welke de gevolgen regelen van het opheffen ener functie. Op dit punt besloot het Bureau echter aan

eiser niet alleen de in artikel 15 van zijn contract bepaalde minimum-schadeloosstelling toe te kennen, doch bovendien een schadeloosstelling gelijk aan twee jaren salaris. Met de toekenning van deze schadeloosstelling heeft het Bureau voldaan aan de verplichting om zich te laten leiden door de in het ontwerp-Personeelsstatuut voorziene regeling en zulks ongeacht het door de verwerende partij ten bewijze hiervan bij pleidooi gedane beroep op een toentertijd reeds verlaten en vervangen ontwerp-Statuut; eiser heeft trouwens tegen het bedrag der hem toegekende schadeloosstelling geen bezwaar gemaakt. Dit middel is derhalve niet gegrond.

De vordering moet worden afgewezen.

D — PROCESKOSTEN

Partijen zijn over en weer op enkele punten in het ongelijk gesteld, de verwerende partij in het bijzonder ten aanzien van de door haar voorgedragen middelen van niet-ontvankelijkheid; mitsdien behoren de kosten te worden gecompenseerd.

De verwerende partij heeft nog betoogd, dat de vordering van de heer Bourgaux in die mate lichtvaardig en vexatoir was, dat hij in alle proceskosten zou moeten worden verwezen. Wat dit verweer betreft heeft het Hof weliswaar de goede trouw van de Administratie aangenomen, ten aanzien van haar beroep op het objectieve feit, dat zij als gevolg van de reorganisatie harer diensten, eiser niet vermocht als ambtenaar te handhaven, doch dit sluit niet uit dat eiser subjectief enige reden had te betwijfelen dat zijn ontslag volstrekt onvermijdelijk was, gelet op het feit, dat in het gedrag der verwerende partij enkele tegenstrijdigheden voorkwamen waarvan hierboven reeds sprake was. Het beroep kan niet als vexatoir worden aangemerkt; mitsdien beslist het Hof, dat de kosten behoren te worden gecompenseerd in dier voege, dat iedere partij haar eigen kosten draagt.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op artikel 42 van het Verdrag;

Gelet op het Protocol van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE,

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart het onderhavige beroep ontvankelijk en beslist:

Het beroep van de heer Bourgaux wordt als ongegrond verworpen.

Ieder der partijen draagt haar eigen kosten.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeventien december negentienhonderdzesenvijftig.

PILOTTI	RUEFF	RIESE
SERRARENS	DELVAUX	HAMMES
		VAN KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventien december negentienhonderdzesenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
Ch. L. HAMMES

De Griffier,
A. VAN HOUTTE